Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Найважнїйшою подією в Радї державній — пише „Буковина“ — єсть прояв, що молодоческі посли рішучо завернули з дороги опозицийної. Показалось се дуже явно при голосованю над справою о реґуляциї плат урядників державних. Посли чеські стапули при правительстві против Нїмців, голосуючи за тим, щоби речинець реґуляциї лишити до волї правительства, а не вязати его днем 1-го липня 1896 р. Посли чеські вступили на дорогу політичну Старочехів, т. є. стали ся утилїтаристами. Як звістно, то Ріґер добув дорогою полїтики утилїтарної найбільше концесий для народу ческого в лїтах від 1879 до 1890. За те втратили Нїмцї чеські все то в тім самім часї через опозицию, що Чехи зискали. О опозициї ческій яко такій нинї вже нїхто не думає на серіо. Чехи хотять доходити до свого державного права постепенно, етапами. На нинї вдоволять ся они узнанем повної рівноправности языка ческого з нїмецким в житю прилюднім, а будуть в будучности стреміти до скріпленя елементу ческого на Моравах і Шлеску. Єсли-ж Чехи, яко заступники економічно і культурно сильного народу, зрозуміли, що опозицею не дійдуть до цїли та що годї справу свою ставляти на одну карту, то може би і Русини змогли тепер зрозуміти, чи скорше заведе їх до цїли полїтика безоглядної опозициї, голошена пос. Романчуком і его орґаном, чи полїтика утилїтарна клюбу руского Ради державної?

Серед славяньских послів Ради державної настала — як ми то вже коротко доносили — гадка утворити окремий клюб полудневих Славян. В послїдних часах відбували ся численні засїданя в справі здїйстненя сеї гадки, а о результатах нарад видано слїдуючий комунїкат: „На запрошенє пос. Лаґінї зібрали ся посли: Бянкінї, Борчич, Допар, Ферянчич, Ґреґорчич, Кобляр, Кушар, Набергой, Перич, Прайфер, Повше, Робич, Спинчич, Сустерчич і Вишникар. — Увзглядняючи бажаня висказані з многих сторін публично, щоби в новій Радї державній всї посли словіньскі і хорватскі получили ся в один клюб, для успішної працї, заявили одноголосно представителї всїх сторонництв, що помимо основних різниць, не лише можливе, але з огляду на пороблені досьвіди конечне, щоби в новій Радї державній словіньскі і хорватскі посли утворили одну парляментарну ґрупу, для розпочатя рішучої і солїдарної акциї в справах народних і економічних. Дальше ухвалено переведене тих плянів передати проводам сторонництв в поодиноких краях, при чім представителї всїх сторонництв заявили, що управи тих сторонництв готові приступити до потрібних переговорів. Пп. Булат, Коронїнї, Кляич і Супук заявили, що годять ся з тими ухвалами“.

Прелїмінар буджету краєвого на 1897 р.

Видїл краєвий виготовив вже прелїмінар буджету на 1897 р., котрий має прийти під наради Сойму краєвого, котрий буде скликаний під конець сего місяця. Прелїмінар сей представляє ся як слїдує:

Видатки.

Кошти репрезентациї краю 108.296 зр. (о 700 зр. більше як минувшого року.)

Кошти заряду 307.961 зр. (о 78 зр. більше.)

Кошти лїченя 990.000 зр. (о 50.000 зр.)

Кошти щіпленя 72.200 зр. (о 1.000 зр. більше).

Видатки санїтарні 30.600 зр. (о 7.100 зр. більше).

Запомоги для добродїйних заведень 24.824 зр. (о 2.400 зр. більше).

На цїли просьвітні 2,425.841 зр. (о 189.726 зр. більше).

Удержанє памятників 30.120 зр. (о 3.300 зр. менше).

Кватирункове для жандармериї 231.440 зр. (о 18.657 зр. більше).

Комунїкациї 1,435.728 зр. (о 16.577 зр. більше).

Заведеня краєві 161.218 зр. (о 62.190 зр. більше).

Шупасництво 25.000 зр. (о 2.000 зр. більше).

Будови водні мелїорациї 581.274 зр. (о 74.140 зр. більше).

Амортизация позичок 13,062.780 зр. (о 268.994 зр. менше).

Рільництво 577.257 зр. (о 41.700 зр. більше).

Промисл 178.319 зр. (о 15.176 зр. більше).

Всілякі видатки 319.693 зр. (о 243.353 зр. більше).

Доходи.

Останок з рахунків минувших лїт 904.153 зр. (о 568.212 зр. більше).

Відсотки від капіталів льокальних хвилево 5.000 зр.

Доходи з доріг краєвих 235.950 зр. (о 7.000 зр. більше).

---

1)

НА АМУР.

(З російского — Б. Позняньского).

Хутір наш великий — дворів півтораста; він становить одну з сотень Битюцкого полку. У нас і староста окремий і своя церков і так лише здавна называють хутором, а то належалоб вже не від нинї называти слободою. Ну, та вже така установа: слобода — то давна голов на оселя, а всьо що з неї вийшло — хутори.

Хутір наш великий і славить ся своїми садами. Розложені наші загороди в великій балцї північного Битюцкого берега захороненій від північних вітрів, а підшкірної води богато, ось і всьо росте. Але поля лихі: винищені до крихти, а й надїли малі. Чого там добудесь на 20 або 25 сяжнях — і десятини не виходить на одну руку. Та й то ще треба сказати — поля иногдї далеко від хутора — єсть так, що попаде ся поле верстов за 15 і то ще за Битюком. Тому то від нас богато народу ходить лїтом на заробітки „на низи“. Далеко ходять: і на тратви в Калач і в чабани наймають ся до молоканів в Чорноморщину і на Сал та Манич на зимівники та до пільних робіт. По найбільше пливуть на лодках по Дону, а вже осенію, так коло Покрови вертають ся домів з тим, що Бог дав за лїто заробити. Тому то нарід у нас такий бувалий, тертий. Убуде ся в чужинї і ломить собі мову і одежу переймає. Я бачив в однїй книжці вирисованих наших слобідских селянина і селянку. Тепер вже не те діє ся: очипків мало, свитою з свого простого сукна майже нема; нема давних халатиків, кожушин, черкесок, появили ся „пальта“, „блюзи“, „сподні“ — всьо пішло по новому. Та оно і вигіднїйше: де тепер добудеш свого домашного сїрака, сукна? Ну і обходиш ся перкалем, бархатом, фабричним сукном. А молодим то найбільше подобає ся. Прийдуть з заробітків — зараз і стануть одягати ся так, як бачили на „низах“. А покажуть моду — у нас зараз єї переймуть і піде.

Кравцюють у нас по більшій части жінки; мужчини лише шиють полушубки з овечих шкір, а всьо инше шиють жінки. Замужним, очевидно, тим дїлом займати ся нїколи, а такі, незамужні „черницї“ — ті кравцюють. І славно шиють! В нїчім не уступлять слобідским кравцям. Навіть батюшка дає їм деяку роботу і на себе і на своїх хлопців, ось що в семинариї учать ся. Учитель наш так навіть чорний суконний сурдут давав шити черницям. Они розпороли старий его сурдут, скроїли до него новий і оба їзшили. Славні ті черницї.

Але ви, певне, під словом „черниця“ розумієте монахиню. Нї, то просто дївчата, що не повиходили з ріжних причин замуж; они по більшій части дістають від родичів або братів яку небудь частку майна, будують собі окремі хати, або збирають ся по кілька разом і жиють з працї рук своїх, займаючи ся господарством, тканем сїраків, сукон і килимів, а часом то й читанем псалтири по покійниках.

З усїх черниць у нас найлїпшою швачкою рахує нїма черниця Дроботівна. З роду она і глуха і нїма — лише мигить, а до кравецкої роботи дуже спосібна і заробляє собі кусник хлїба, а ще й вітця, старого вояка, удержує. Навіть учениць віддають до неї; тілько що якось не довго они у неї; дуже злісна.

От від тої то нїмої черницї і начало ся всьо зло, про котре я хочу вам розповісти.

Є у нас в хуторі чоловік, Толочок Лавро зве ся — добрий, трудящий чоловік, та бїда его: дїти у него все умирають. З осьмеро дїтий виріс у него луше один син Дмитро, та й з тим, послухайте, що таке стало ся, коли він не вспів ще, як то кажуть, „на ноги зупинтись“.

Ще цїлком молодим хлопцем, той самий Дмитро пізнав ся ось з тою нїмою черницею.

Але скоро в хуторі дізнали ся о тих зносинах Дмитра з нїмою. Особливо молодїж, челядь. Тї від разу всьо розвідали і не дарували Дмитрови: насьмішкам, глумам не було кінця. Проходу не давали єму. Там таки при стрічах і питають:

— А що твоя мучика?! Чаєм, горівкою частує?

— А ну-но дївчата отсеї: Де ти дубе зимував — заспіваймо — обізве ся моторна Одарка Тулиголівна і затягнуть хором!

Надвишка доходів від заведень 33.210 зр. (о 15.768 зр. більше).

Зробити задатків 45.225 зр. (о 3.655 зр. більше).

Звороти позичок 35.660 зр. (о 503 зр. менше).

Доходи зі школи лїсової 7.380 зр. (о 50 зр. більше).

Доходи зі шкіл і фільварків в Дублянах 69.830 зр. (о 4.871 зр. менше).

Доходи зі школи в Чернихові 40.955 зр. (о 9.200 зр. менше).

Доходи зі шкіл рільничих 22.287 зр. (о 305 зр. менше).

Звороти за рахунки аптикарскі 600 зр.

Останки з фондів 1866 р. 2444 зр. (о 1 зр. більше).

Кватерункове жандармериї 89.542 зр. (о 1041 зр. більше).

Зворот видатків на шупасництво 8000 зр.

Склади публичні 22.980 зр. (о 2290 зр. менше).

Краєві оплати консумцийні 834.000 зр.

Всїлякі доходи 1,604.524 зр. (о 136.416 зр. менше).

Додатки по податків 6,627.373 зр.

Загальна сума доходів: 10,589.113 зр.

Загальна сума видатків: 10,562.551 зр.

Чиста надвишка: 26.562 зр.

Видатки в порівнаню з 1896 р. збільшили ся о пів мілїона.

Перегляд полїтичний.

Палата послів ухвалила §§. 1 до 11 закона о полїпшеню платнї професорів висших шкіл з деякими поправками, між иншими і з тою, що професори ветеринарні у Львові зачисляють ся до шестої кляси ранґи. Звичайним професорам віденьского унїверситету признано 400 зр. додатку. Опісля розпочала ся нарада над §§. 12 до 14 і наради перервано. Під конець засїданя присьвятив президент теплу згадку померщому послови Ручцї, котрий віком був найстарший в Палатї і послував від 1861 р. З того часу нема вже крім посла Просковеця більше нїкого в Палатї послів. З глубокої чести для померщого ухвалено вираз жалоби записати до протоколу.

В італїяньскім парляментї вела ся вчера дальше широка дебата над внесенем пос. Імбріяні'ого, котрий жадав, щоби Італїя уступила ся з ерітрейскої кольонїї в Африцї. Рудінї відповідаючи на се внесене сказав, що Ерітрея мусить поволи замінити ся з войскової кольонїї на цивільну кольонїю торговельну. Італїя не може доти стати великою, доки єсть запутана в кольонїяльне предприємство, непропорціональне єї средствам. Позаяк пос. Франкетті домагав ся, щобы парлямент безпроволочно висказав ся о справі африканьскій, то Рудінї зробив з того справу довіря для правительства і жадав відложеня мотивованя всїх справ ґафриканьских на час неозначений. Сонїно і Фортіс заявили, що не ухвалять довіря, бо Рудінї сам висказав ся за покиненем кольонїї. На то відповів Рудінї, що він говорив лиш, під якими услівями можна би кольонїю удержати. Коли відтак прийшло до голосованя над внесенем Імбріяні'ого і Анїні'ого, щоби палата за тиждень дебатувала над справою покиненя кольонїї ерітрейскої, показало ся, що не було потрібного числа послів.

З Петербурга доносять, що теперішний мінїстер просьвіти Делїянов має уступити, а на его місце має прийти Саблер помічник Побідоносцева в сьв. Синодї.

Загальну увагу звернула на себе статя в „Граждани́нї", в котрій кн. Мещерский похваляє лїберальне правлїнє царя Николая II, а виступає дуже остро против реакциї за царя Александра III.

Новинки.

Львів дня 2-го грудня 1896.

— Медичний видїл на унїверситетї у Львові уконституував ся з початком сего року шкільного, а перше засїданє відбув дня 11-го с. м. В склад колеґії входить тепер пять професорів звичайних і один надзвичайний, а іменно: др. Генрик Кадій, настоятель інститута анатомії описової, др. Ян Прус, настоятель інститута патольоґії загальної і експериментальної, др. Андрій Обжут, настоятель інститута патольоґічно-анатомічного, др. Володислав Пемилович, настоятель інститута хемії лїкарскої, др. Вячеслав Собераньский, настоятель інститута фармакольоґії і фармакоґнозиї і др. Адольф Бек, настоятель інститута фізиольоґічного. Деканом медичного видїлу на 1896/7 р. вибрано др. Кадія, продеканом др. Пруса, а делеґатом до сенату др. Обжута. Асистентами на львівскім медичнім видїлї іменовано: при катедрі ґістольоґії і ембріольоґії д-ра Тадея Праштля, при катедрі фізиольоґії д-ра Адама Ясиньского і п. Болеслава Блажка, при катедрі хемії лїкарской, д-ра Юл. Ґікля, при катедрі фармакольоґії і фармакоґнозиї д-ра Йос. Крисановского, при катедрі патольоґії експериментальної д-ра Ром. Серковского, при катедрі анатомії патольоґічної д-ра Алекс. Тайхмана і д-ра Павла Кучеру. В зимовім семестрі року шкільного 1896/7 записало ся на медичний видїл у Львові 111 звичайних слухачів, а іменно: 58 на III рік, 27 на II рік і 37 на I рік. Крім того позволено користати з викладів анатомії і фізиольоґії панні Фльорі Оґурек, котра виказала ся сьвідоцтвом ґімназияльного іспиту зрілости.

— Нова читальня відкрила ся в Іванївцях коло Коломиї заходами тамошних громадян.

— Громади властителями обшарів двірских. Дня 18-го падолиста громада Явірник закупила обшар двірский Явірник в буківскім повітї судовім від властителїв Озиаса Шмельца і Германа Рейха за 40.000 корон. Ту суму зложили добровільними датками самі яворницкі селяни. Они її підписали вже дотичний контракт в потарияльній канцеляриї в Букївску. Є се в буківскім повітї вже шеста громада, що закупила обшар двірский. За єї прикладом мають невдовзї пійти ще инші громади.

— Обрабований опришками. Князь Ернест Віндішґрец, 24-лїтний поручник при 11-тім львівскім полку артилєриї, вибрав ся перед кількома тиждями за порадою лїкарів в подорож на полудне, щобы поратувати своє здоровлє. Князь їхав в товаристві лїкаря дра Мадого і ман перебути зиму на острові Корсицї. При собі мав князь велику суму гроший і богато дорогоцїнностий. Коли оба подорожнї приїхали оногди на Корсику і пустили ся в глубину острова, напали на них в виводї Віцавона корсиканьскі опришки і обрабували їх з усїх гроший і дорогоцїнностий. Близших вістий про сей напад поки що нема. Отець князя Ґуґо Віндішґрец перебуває тепер від кількох днїв в замку Гасберґ в Країнї. На вість о нападї на сина вислав він на Корсику свого брата.

— Подяка. В послїдних двох лїтах вибудовано в Крехові муровану школу, в котрій містить ся обширна наукова саля і вигідне мешканє для учителя з всякими вигодами. Великі заслуги положив коло тої будови п. Бронислав Гроховальский, предсїдатель комітету будови, котрий дуже ревно займив ся тою будовою безкористовно, старав ся, щоби нинїшна школа була вибудована після припнсів ґиґієни, та розширив значно понад

Де ти дубе зимувавв,
Що й не розвивав ся?
Де ти Дмитре ночував,
Що й не роззував ся?
Ой я в лузї зимував,
Тим не розвивав ся.
Я в мучики ночував,
Тим не роззував ся.

А німу прозивали „мучика": она як хоче що казати, то й мучикає.

Так ось тому Дмитрови, як то кажуть, просьвітку не було від молодежи. Під конець мясниць его так дїйняли насьмішками, а при тім і сама німа так єму надоїла, що він не знав вже куди й дїти ся. Дійшла і до вітця, старого Толочка, чутка про зносини Дмитра з нїмою, але він мовчав. Та й як почати вітцю бесїду о такій річи з сином-хлопцем? Раз лише, коли він пізно вернув ся домів, отець насварив на него, инакше кажучи, острійше промовив як звичайно на селї промавляють до парубків за їх гуляне.

Минули мясницї, настав великий піст. Не чіпала ся Дмитра і німа. Він задумав піти весною на низи на заробітки, хоч отець спершу й не годив ся, але відтак, розважившн імовірно, що хоч розлука перерве его зносини з нїмою, пристав на те.

Гриць Несмачний з Безіменного хутора побудовав тої зими аж три лодки. Дві з них він продав Покрівцям, котрі на них повезли на Низ бараболї, а одну постановив сплавити і там на Низах добре продати. Як і минувших лїт він збирав охотників до їзди по Дону. Між ними був і Дмитро. Але заки настала бажана пора від'їзду, богато ще натерпів ся бідний хлопець від насьмішок челяди і від нїмої, що заєдно его чіпалась.

На великодні сьвята весело, тепло, зелено; Битюк розлив ся як море; на вигонї челядь у мяча грає, пішли піснї, „вулиця", а Дмитрови і носа не можна показати: або челядь підійме его на сьмїх, або німа причепить ся, кличе до себе, привяже ся, мичить.... Тілько й его, що возьме бувало батьківску конику та поїде на пїй в далекий байрак на пашу; там хоч его нїхто не видить, не чіпає.

Та ось вода в Битюку опала, війшла в береги, зазеленїв луг і наші стали виряжати ся в дорогу. Човна у нас великі: 10 до 14 аршинів довгі, 3 до 4 широкі, они звичайно плоскі, але заокруглені по боках. Сїдає звичайно у човно людий до 50, при чім очевидно скількість подорожних впливає і на висоту платн: она буває від рубля до 50 копійок від чоловіка; самі ж подорожні і гребуть на переміну в чотири весла. Господар човна звичайно сам кермує і сїдає коло керми. Щоби придбати місця накривають звичайно лодку колами, котрі вистають відповідно до ширини на аршин, або на півтора поза лодку. Виступаючі поза лодку коли заплїтають лозою і таким способом доходять до того, що на лодцї можна лягти двом людям головами до середини, а ногами на тих заплетених кінцях колів. По тих заплетених краях можна переходити з одного кінця лодки на другий, що инакше було би невигідно, бо середина лодки звичайно повна одежи і поживи. На лодцї розкладають ся так: коло керми сидить господар і хто небудь з его близьких; на переді двох трех людий, котрі то місце вже заздалегідь виговили собі, коло весел — гребці, а відтак середину займають клунки і прочі подорожні, що сидять на плетїнцї лицями до води. Пливуть цїлий час веслуючи, при чім гребцї міняють ся що години. Пристають до берега лише на обід і на ніч. Піснї, сьмїх, жарти підчас хорошої погоди, а особливо з початку подорожи не уновкають. Ось на одній з таких лодок відплив на Низи і Дмитро, а щоби утечи перед нїмою він пішки пішов до міста і аж там сїв на лодку.

В цїлім товаристві не було нїкого з нашого хутора і Дмитро на якийсь час був вільний від насьмішок. Єму було добре і весело в товаристві веселої молодежи; він сьпівав і жартував разом з другими.

Але в Качалинї цїле товариство розійшло ся, лишилось его не богато, а на місце відійшовших прибули нові, між ними і свої. Спершу ішло нїчого, але раз хтось перехопив ся, зажартував — і вскорі всї дізнали ся о тім, що з Дмитром було і висьмівали его. Соромливому Дмитрови не стало терпцю і він, не доїхавши до місця — до Констянтиновскої станицї, звідки всї пасажири, а між ними і він, мали піти до Мартинової слободи на Салу, утїк потайки від своїх в Цимлї і звідси вже на траві поплив до Ростова.

В Ростові єму удало ся найти добре місце в паровім млинї. Тихий з природи, роботящий, а до того хороший хлопець, він звернув на себе увагу старшого приказчика і дістав ся до склепу. Там був він портієром а рівночасно післанцем і діставав по десять рублїв плати на місяць. Робота була не тяжка і взагалї жилось єму добре, а головно — не було тут нїмої з єї залицянями і насьмішок челяди. Він так тим дорожив, що постановив навіть не подавати домів своєї адреси, лише післав вітцю на Успенїє трийцять рублїв. Остаточно він уладив ся на своїм місци і перемінив ся в справдїшного ро-

пляц мешкане учителя, за що складаю Єму на тім місци сердечну подяку старинним „Спасибіг“ — в імени моїм, моєї родини і шкільної дітвори. Вкінци не можна замовчати і того, що пп. Гроховальскі жертвують каждого року на публичнім іспиті в школї тутешній по кілька корон для пильних а бідних дітий, за що сердечно дякую Вп. пп. Гроховальским в імени тої дітвори. — *Брониcлав Сендобецкий*, учитель з Крехова.

— Славний лихвар, Пінкас Штравс, в Дембици коло Тарнова, ставав сими днями перед тарнівским судом присяжних і дістав рік визниці та 1000 зр. грошевої кари. Пінкас позичав збіже на передновку і брав такі проценти, що нераз забирав за довги і більші селяньскі господарства. В той спосіб зруйнував він 36 господарів. По відбутій карі має Штравс стояти під поліцийним наглядом, щоби его знов не скортїло пробовати давного ремесла.

— Мимовільний фальшівник гроший. Лесь Маляняч, 18-лїтний гуцул з Жабя, чистив „срібло“ етертим з зеркала топірцї. Одного разу упав кусник того „срібла“ на крейцар, що лежав на столї. Лесь розтер его по крейцарі і замітив з зачудованем, що крейцар виглядає як десятак. Утїшений тим поробив ще ножиком рівцї на краю довкола і післав за той гріш до корчми по тютюн. Але там пізнала відразу трафікантка ту „хитру“ роботу Леся і дала знати до жандармерії. Жандари зробив ревізию у Леся і найшовши богато стертого з зеркала „срібла“ та гадаючи, що Лесь фальшує гроші на великі розміри, донїс о тім до суду. Цїлий місяць пересидїв Лесь за свою штуку в слїдчім арешті, аж тепер при розправі судиї присяжні увільнили его від вини.

— На кару смерти засудив золочівский суд дня 28-го падолиста жебрака, 56-лїтного Івана Боднара, за скритоубийство. Боднар був вже караний за подібні злочини 18 разів, а тепер став обжалованим о убийство Гецля Сафіра зі Стремильча.

— Стрейк в білградскій академії наук. Всї члени заряду в білградскій академії наук подали ся до димисиї, тому, що від довшого часу не виплачувано їм нїякої плати.

— Добрі товариші. В однім банковім домі в Варшаві служив за практиканта від чотирох лїт Адольф Файгелес, 19-лїтний молодець, котрий тїшив ся цїлковитим довірєм своїх хлїбодавцїв. В середу дня 25-го падолиста вислали его з банку за грішми, котрі мав побрати і принести з собою. Звичайно вертав він до бюра около 3-ої години пополудни, а в середу не було его до вечера. То занепокоїло банкових урядників і за Файгелесом зателефоновано до тих бюр і банків, де він мав залагодити інтереси. Звідтам відповіли, що Ф. полагодив орудки і що мав при собі 3.500 рублів та що повинен був до того часу вже вернути. Але Файгелеса не було. Тоді пригадав собі один урядник, що Ф. оповідав о своїй забаві з товаришами в ночи з недїлї на понедїлок, та що ті товариші, ученики торговельної школи, намавляли его при тім, аби він украв коли більшу суму гроший та подїлив ся з ними. Той урядник постановив тепер викрити тих товаришів, а що знав, де они збирали ся, то й легко єму то удало ся. Показало ся, що в середу пополудни зійшли ся з Файгелесом оба ті товариші Леопольд Щипиньский, син шевця і Кляйнюд. Они заманили Файгелеса до мешканя Щипиньского, де була мати того-ж і его 13-лїтний брат. Там стали они напирати на Файгелеса, аби їм віддав гроші, а коли той не хотїв того зробити, убили его, обрабували і спільно з старим Щипиньским укрили трупа в куфрі. На другий день вислали куфер зелїзницею до Лодзї, а звідтам велїли его післати до Одеси, бо таким способом хотїли затерти слїд злочинництва. Однако поліция зловила убийників ще завчасу і они всї признали ся до злочину та звернули зрабовані гроші.

— Алькоголь і травлене. Про вплив алькоголю на хемічний процес травленя розписали ся два американьскі лїкарі, Читтендон і Мендель. Они ствердили, що 1—2% алькоголю в пропорциї до споживаних страв улекшують травлене. Є то більше менше пів звичайного келишка. Уживане більшої скількости алькоголю спиняє травлене. При тім належить тямити, що уживане алькоголю перед обідом викликує дуже наглі хемічні процеси, а часом навіть корчі. Лїпше уживати алькоголю аж по обідї, чи взагалї по перекусцї.

— Померли: Народний учитель Данило Соя в Мостові помер дня 18 падолиста с. р. переживши 60 лїт а з тих 20 лїт в службі учительскій. В імени ходорівского кружка учителїв складає ся щиру подяку громадї Мостів, котра власним коштом заняла ся похороном, як також Всч. душпастирям з Мостова і Піддністрян, котрі не жалуючи труду прибули на похорон. — о. Людвик Ручка, лат. парох в Кольбушовій і посол до Ради державної, дня 30 падолиста, в 82 ім роцї житя; — о. Теофіль Поляньский, сьвященик-ювилят перемиского епархії, парох Дорогошева, куликівского деканата, дня 30 падолиста в 81-ім роцї житя, а 55-ім сьвященьства.

стовского горожанина: надїв сорочку з множеством ґузиків, піджак і пасовані чоботи з мідяними підковами, став говорити по росийски, або лїпше сказати по ростовски і о повороті домів перестав навіть думати. Пізнав місто, поробив знакомости з ріжними земляками, що займали відповідні місця, научив ся пити чай в гостинници, ходив на проходи, а навіть до міского огороду на забави, але не зробив ся пяницею і немов застрашений неудачою перших любовних зносин, оминав женщини.

Нї хороші зарібницї з Темерника, нї сусїдні наймички, нї навіть моторна Груша, що недавно ще була Горпиною, захожа жінка вояка з Ізюма, не могли его зловити в свої сїти, помимо всїляких своїх штучок. На молоці попік ся, став дути на воду — таке було і з ним.

Так пережив він в Ростові до зими і помимо своєї волї мусїв написати до вітця о новий паспорт і очевидно подати свою адресу. Отець розміркував, що зимою і так нема що робити дома і вислав синови річний паспорт. Гроші присилав він до дому правильно і батько був ним вдоволений.

Лучило ся так, що весною приказчик перейшов на службу до якогось купця на пристань за маґазинера і заманив там Дмитра. На новім місци на пристани склала ся з ним біда: его переїхав віз, котрий понесли конї сполошені свистом льокомотиви. Збігли ся люди, піднесли Дмитра з окровавленим лицем і двома зломаними жебрами і єму прийшло ся пролежати в шпитали до половини липня, а коли его випислали зі шпитали, то він вже не найшов на давнїм місци знакомого маґазинера. Волочив ся якийсь час по Ростові і вкінци пішов до Армавора, стациї владикавказкої зелїзницї, куди — як він довідав ся — переїхав его знакомий приказчик. Але й там єму не пощастило ся: его служби приказчик не потребував і прийшло ся найматись на поденну роботу. Єго нужденний вигляд, по недузї в шпитали, его міска одежа були причиною, що его не брали на роботу і все давали першеньство здоровим і сильним робітникам.

Вкінци аж в вересни удалось єму одержати місце сторожа на однім зелїзничім пристанку. Місце єму сподобало ся, але тут прийшли видатки на чоботи і одежу, що вже таки добре зносили ся і тому він не міг нїчого з своєї плати післати до дому, а отець, що не одержував від него гроший і сумніваючи ся, чи він справдї лежав в шпитали, став домагати ся, щоби вертав домів і грозив, що велить приставити его жандармами. Речинець паспорта минав в грудни, але Дмитрови удало ся послужити на своїм місци ще до половини лютого. Але в лютім не відправили его з причини, що не мав паспорта і єму мимоволї прийшло ся назад вертати ся до Ростова глядати роботи і дожидати, що отець змилує ся і вишле паспорт. Без паспорта, лише з почтовим рецепісом, нещастний Дмитро не міг найти собі місця і мусїв взяти ся за поденну роботу. Хоч коли вийшла крига і кораблї стали плисти по Дону, можна було найти легко роботу в Ростові, то однако треба було Дмитрови змішати ся на пристани з цїлою товпою робітників „босовиків“ і цїлком приноровити ся до їх звичаїв: треба було так само лаяти ся, клясти, не мати крім пинку иншого пристановища і очевидно також пити. І ось нещастний Дмитро, перше хороший парубок, став обірванцем, пяним, нечесаним і немитим робітником, був вічно злий, сварив ся і рівночасно боязливо озирав ся, чи не видко де поліциянта. (Дальше буде.)

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзї зачне ся друковати в нашій друкарні в Жовкві в рускім перекладі цїнне дїльце кардинала Россіньольного п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком сїчня 1897. Знамените се дїльце стане дуже добрим підручником так для місионарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Впр. і Всеч. Отців або і вірних каждого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарні ОО. Василиянів в Жовкві з тим заявленем, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанем

Др. Климент Сарницкий ч. св. В. В.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: II. додаток до обовязуючих від 1 серпня 1894 постанов реґуляміну і тариф для перевозу осіб, пакунків і псів в руху льокальнім ц. к. австр. зелїзниць державних. — Повисший додаток увійде в житє з днем отвореня руху на зелїзници другорядній Галич-Острів Березовиця і на зелїзници льокальній Тернопіль-Копичинцї і містить в собі постанови дотично перевозу осіб і пакунків на згаданих шляхах, як тоже додатки тарифи головної. — Примірники сего додатку суть до набутя в ц. к. Дирекциях зелїзниць держ. або за посередництвом стаций по цїнї 5 кр. а. в.

Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 грудня 1896 увійде в житє додаток IV до тарифи часть I зшитка 2.

Торг збіжевий.

Львів дня 30 падолиста: Пшениця 7·35 до 7·60 зр.; жито 6·— до 6·10; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ячмінь пашний 5·25 до 5·75 овес 5·60 до 6·75; ріпак 10·— до 11·50; горох 6·— до 9·—; вика —·— до —·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 45·— до 50·—; шведска 30·— до 50·— біла 40·— до 55·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 0·— до 0·—; хмїль 35·— до 60·—

Телеграми.

Відень 2 грудня. Fremdenblatt доказує, що виповідженє угорским правительством митово-торговельної угоди дня 28 падолиста єсть лиш формальностию. Порозумінє межи обома правительствами в сїй справі значно поступило, а виповідженє єсть лиш ознакою того порозуміня.

Рим 2 грудня. Внесенє Імбріяні'ого відкинено 159 голосами против 25; 53 послів здержало ся від голосованя.

Ню-Йорк 2 грудня. В державах Місісіпі, Місурі, Мінесота, Дакота і др. лютила ся в послїдних днях страшна заметїль. Снїг упав місцями на пять метрів грубо.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Секретарият
Єго корол. Вис.
князя Леопольда Баварского.

Монахів 10. падолиста 1896.

До торговлї пана
Фридерика Шубута
у Львові.

Високоповажаний Пане!

Прошу о як найскорше надіслане на рахунок і під адресою Є. Корол. Вис. Найдост. Князя Леопольда Баварского 50 пачок по пів кільо чаю Souchong Nr. II. по зр. 2·30 за пів кільо з дотепер одержуваного рода.

З глубоким поважанем
Ф. І. Петер в. р.
Радник корол. і секретар Двору.

Звертаючи увагу Честної П. Т. Публики на згаданий чай, поручаю також **і инші, найлучшого рода, найсьвіжійші, знамениті в смаку і запаху.**

З поважанем **Фр. Шубут**
у Львові **Ринок ч. 45.**
(Товговля валожена в р. 1789). 90

Артистичне заводене ритовниче **А. Ціґмана**, Львів, Сикстуска 24, виконує як найдешевше: стампілїї металеві і кавчукові, моноґрами, герби, марки печаткові, штанці, клїші і цирелациї як найдокладнїйше і точно в означенім часї. 97

Інсерати

„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсї данім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові
4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4% листи Банку краєвого
5% облїґациї комунальні Банку крає.
4½% пожичку краєву галицку

4% пожичку краєву галицку коронову
4% пожичку пропінацийну галицку
5% " " буковиньску
4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає
по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з переплнвом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджења купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всі дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.